

ΤΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Πνευματικότητα, μοναχικός βίος

Το μοναστήρι του Αγίου Νικολάου στο Dalmerie της Γαλλίας είναι προσαρμοσμένο στις ανάγκες των Δυτικών που επιθυμούν να εκπληρώσουν τη μοναστική τους κλίση μέσα στην ορθόδοξη παράδοση. Το απαραίτητο άνοιγμα στη διδασκαλία της Αγίας Ορθόδοξης Εκκλησίας και στην πνευματική της κληρονομιά δεν μπορεί να γίνει σε βάρος της ανθρώπινης ταυτότητας και του πολιτισμού. Είναι σημαντικό ο καθένας που θέλει να έχει πρόσβαση στην καρδιά της ορθόδοξης παράδοσης να μπορεί επίσης να παραμείνει όπως είναι με τη μορφή της σκέψης, της γλώσσας, του πολιτισμού, που έχουν αποκτηθεί με τη γέννηση και την εκπαίδευσή του και δεν αντιβαίνουν άμεσα στη διδασκαλία της πίστης και της παράδοσης.

Η Ορθόδοξη παράδοση, στην καθολικότητά της, δηλαδή, η αναφορά της στο «Όλον» που είναι ο Χριστός, ο κυρίαρχος Δημιουργός του σύμπαντος είναι ανοικτή σε όλους τους λαούς και όλα τα έθνη. Όπως οι πύρινες γλώσσες του Αγίου Πνεύματος μοιράστηκαν στους Αποστόλους την Πεντηκοστή, και άρχισαν να κηρύττουν σε οποιαδήποτε γλώσσα, έτσι και η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ανοικτή σε όλους και όλοι μπορούν να έχουν πρόσβαση σε αυτή με την πληρότητα του Αγίου Πνεύματος, ανεξάρτητα από το εθνικό και πολιτιστικό τους υπόβαθρο. Αυτό που έχει

σημασία για τον καθένα είναι να μεταμορφωθεί εν Χριστώ και να ακολουθήσει τη διδασκαλία του σε κοινωνία με την Εκκλησία.

Με σ' αυτό το πνεύμα οι ιδρυτές της μονής του Αγίου Νικολάου εργάστηκαν έτσι, ώστε να εξασφαλιστεί ότι η διδασκαλία της Ορθόδοξης μοναστικής παράδοσης και η λειτουργία της να μπορούν να βιωθούν από τους Δυτικούς, χωρίς να τίθενται ερωτήματα για την εσωτερική τους ταυτότητα.

Έτσι, μαζί με τους κανόνες των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας, όπως του Μ. Βασιλείου, του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτη, οι μοναχοί στο Dalmerie θέλησαν να έχουν αναφορά και στον κανόνα του Αγίου Βενέδικτου. Ο Άγιος Βενέδικτος πραγματοποίησε μια σύνθεση της Δυτικής μοναστικής παράδοσης και της διδασκαλίας των Πατέρων της Ανατολής όπως την μετέφερε εκεί ο Άγιος Κασσιανός. Κοιταγμένος από την οπτική της ορθόδοξης παράδοσης, ο κανόνας του Αγίου Βενέδικτου παρέχει ένα παράδειγμα ισορροπίας, μετριοπάθειας, νηφαλιότητας στην επιδίωξη της εσωτερικής ειρήνης που συμφωνεί ιδιαίτερα με την ορθόδοξη πνευματικότητα, ιδιαίτερα με τον Ησυχασμό.

Το μοναστήρι του Αγίου Νικολάου ζει έτσι κάτω από ένα καθεστώς κοινοβιακό σύμφωνα με το πνεύμα του Αγίου Βενέδικτου. Οι μοναχοί δεν έχουν τίποτα δικό τους και στηρίζονται εξ ολοκλήρου από τον Ηγούμενο (δηλαδή, από τον αββά πατέρα των Βενεδικτίνων ή των Τραππιστών, και τον πνευματικό τους πατέρα. Ο Ηγούμενος οργανώνει το κοινόβιο, έτσι ώστε να δώσει σε κάθε ένα το κατάλληλο πλαίσιο για την εκπλήρωση της μοναστικής του κλίσης. Ο πνευματικός πατέρας βοηθά προσωπικά κάθε μοναχό, εξομολογώντας τον και συμβουλεύοντάς τον μέσα στο γενικό πλαίσιο που έχει θεσπίσει ο Ηγούμενος. Οι δύο ρόλοι του ηγουμένου και του πνευματικού πατέρα είναι συμπληρωματικοί.

Σήμερα, το ρόλο του πνευματικού πατέρα της κοινότητας, τον έχει ο ηγούμενος Benoit.

Οι συνθήκες διαβίωσης στην περιοχή που βρίσκεται το μοναστήρι απαιτούν οι μοναχοί να είναι ανεξάρτητοι τουλάχιστον εν μέρει, οικονομικά. Έτσι, οι μοναχοί είναι αναγκασμένοι να εργάζονται χειρωνακτικά (διατηρούν τυροκομείο). Ο Άγιος Βενέδικτος είχε γράψει: «Αληθινός μοναχός είναι εκείνος που κερδίζει το ψωμί του από το έργο των χεριών του».

Η ανάγκη αυτή βιώνεται από τους μοναχούς ως κλήση του Θεού σε μια μορφή άσκησης πλησίον της ύλης. Το γεγονός ότι η εργασία είναι γεωργική φέρνει τους μοναχούς σε άμεση επαφή με τη φύση, τους περιορισμούς της, αλλά και τον πλούτο της. Απέναντι σε έναν κόσμο όπου είναι πολύ εύκολο να ζήσει κάποιος μακριά από συγκεκριμένες πραγματικότητες, προφανώς λόγω των αδιάκοπων καλεσμάτων του φανταστικού, αυτή η μορφή άσκησης αποβαίνει ιδιαίτερα ευεργετική για

τους Δυτικούς και παραμένει γι 'αυτούς μια πηγή ισορροπίας και ανεκτίμητου αγιασμού αν βιώνεται ταπεινά μέσα στη σιωπή και την υπακοή.

Έτσι, προσεγγίζοντας το παράδειγμα των Πατέρων της ερήμου, που εναλλάσσουν την προσευχή με την χειρωνακτική εργασία, ενώ παράλληλα ασκούμενοι με σταθερότητα στη φύλαξη της καρδιάς, οι μοναχοί της Dalmerie βιώνουν την χειρωνακτική τους εργασία μέσα στη σιωπή και την καρδιακή προσευχή εναλλάξ με την προσευχή των ακολουθιών του μοναστηριού.

Οι μοναχοί έχουν ο κάθε ένας το δικό του κελί, όπου επιτελούν τον κανόνα τους και την προσωπική ανάγνωση, σύμφωνα με τις οδηγίες του πνευματικού τους πατέρα. Αυτό που καλείται «καιρός του κελιού» είναι πολύ σημαντικό στην άσκηση του μοναχού αφού του δίνει την ευκαιρία να εμβαθύνει με την προσωπική προσευχή, την περιουλογή και την ανάγνωση, ώστε να μπορεί να ζει έξω από το κελί του στην εκκλησία ή στην εργασία ερχόμενος σε επαφή με τους άλλους. Αυτός ο χρόνος της ήσυχης μοναξιάς του επιτρέπει να εκπληρώσει τη μοναστική τους κλίση, ο μοναχός είναι ένας άνθρωπος αφοσιωμένος ολοκληρωτικά στο Θεό μέσα σε μια καθορισμένη εσωτερική μοναξιά, ακόμη και αν το κοινόβιο είναι βασικό γι 'αυτόν. Η ζωή στο κοινόβιο είναι ένα μέσο ιδιαίτερα ισχυρό για να μπορέσει να ξεφύγει ο μοναχός από τον εαυτό του και τον εγωισμό του, με την άσκηση της αμοιβαίας εξυπηρέτησης μέσα στην αγάπη. Ένας από τους μεγαλύτερους κινδύνους για το μοναχό είναι η ψευδαίσθηση για τον εαυτό του και το βαθμό της πνευματικής του προόδου. Η συνεχής επαφή με τους αδελφούς του, του δίνει την ευκαιρία να βρει την πραγματική του θέση και να εξασκήσει την ταπείνωση με την οποία γίνεται πραγματικά ένας μαθητής του Χριστού.

Μετάφραση: Μιχαήλ Μανωλόπουλος
Πηγή: <http://www.dalmerie.com/>